

LÆSERNE MENER

ET DANMARK FOR ALLE

Bent Sommer, Trehøjevej 7, Årre: Martin Henriksen skriver i Politiken 17.3., at Danmark kun er for danskerne. Nej, Danmark er for de mennesker, der bor i Danmark, og det er uanset, om det er en ung mand, der har forelsket sig i en dansk pige, eller det er et menneske, der er landet i Danmark på grund af problemer andetsteds i verden.

Jeg tror, at det politiske system i Danmark er så godt, at de fleste, der har oplevet et andet system, kan se fordelene ved det og vil bruge deres stemme på at støtte det.

Jeg har selv boet andre steder i verden, men har aldrig ønsket at opgave mit danske statsborgerskab, fordi jeg er dansker, føler mig som dansker og er stolt af at være det. At de, der har andre holdninger end en selv, ikke skal have stemmeret, er begrænsende og udemokratisk.

ARBEJDE TIL ALLE

Amping, Tjørnehaven, Odense: Alle bør tilbydes arbejde – om man søger asyl eller er røget ud af dagpengesystemet, er på kontanthjælp eller slet intet får.

Politikeren bør søge at afdække emnet.

Det er valgfæsk kun at tale om asylansøgere og ikke fyrede danske arbejdere. Hvordan vil regeringen skaffe arbejde til asylansøgere, når man ikke kan til danskere, der har været mange år på arbejdsmarkedet?

Det handler jo også om arbejdsgivermoral, hvis de har en sådan!

ISRAEL RØG TIL HØJRE

Henning Carl Hansen, Mathildevej 20, Frederiksberg: Nuvel, vi er rigtig, rigtig mange, der er rystede og kede af resultatet af det israelske valg. Flertallet af os danskere, også med jødisk baggrund, har haft den holdning, at det ikke er rimeligt at sætte lighedstegn mellem den af staten Israel førte politik og jøderne i landet generelt.

Spørgsmålet er nu efter valget, hvor den jødiske befolkning har stemt for en højre regering, der fortsat vil undertrykke og mishandle det palæstinensiske folk, om vi fortsat med rette kan skelne mellem staten Israel og flertallet af de 'almindelige' jøder. Vi må med fornyet kraft støtte den jødiske fredsbevægelse

og det undertrykte folk i det besatte Palæstina.

HVEM KAN FÅ VELFÆRD?

Sebastian Just Madsen, Venstres Ungdom, Vesterbrogade 129, København:

Martin Henriksen fra DF skriver i Politiken 17.3., at det, at man betaler skat, ikke er grund nok til at modtage velfærdsydelse i Danmark, for disse er jo selvfølgelig beholdt danskere.

Her glemmer han tydeligvis, hvad det oprindelige formål med at betale skat er, nemlig at finansiere denne slags velfærdsydelser. I DF mener man tydeligvis, at Hans, som er på kontanthjælp på 20. år, har mere ret til at benytte hospitaler, offentlig transport og børnehaver til sine børn end Russain, som læser jura og betaler halvdel af indkomsten fra sit fritidsjob for at forsørge Hans.

Jeg mener, det burde være lige omvendt. Begge har ret til at benytte offentlige ydelser, men indvandrerer, som går på arbejde og betaler skat, har uden tvivl mere moralsk berettigelse – det er trods alt ham, som betaler for det.

FRI MIG FOR FORMYNDERI

Peter Ludvigsen, Rådhusvej 43, Charlottenlund:

Fri mig dog for Politiken.dk's 'din strøm'. Det er et dødirriterende formynderi og en uhenigtsmæssig skævvridning af den kombinerede brug af papiravis og netavis. I skal ikke vælge prioritet for mig. Det klarer jeg udmærket selv.

TJEK BESØGSTAL, SANNE

Peter Bonnén, billedhugger, medlem af Grønningen, Stormgade 35, København:

Torsdag 18.3. forvrænger Sanne Kofod Olsen, rektor for Det Kgl. Danske Kunstakademis Billedkunstskoler og Kunsthal Charlottenborg, de faktiske besøgstal for Charlottenborg. Hun skriver, at man omkring 2006 havde et besøgstal på 60.000 gæster. Det er sikkert rigtigt, men de var alle betalende. Nutildags tæller de alle besøgende med, betalende og gratister, og når op på 55.000 gæster.

Hverken Charlottenborgs ledelse eller Kulturministeriet vil offentliggøre de reelle tal for gratister og betalende. Hvis Grønningen i 2006 havde vi haft et besøgstal på 30.000 på 3,5 uge.

Enhver kan forvisse sig om, at Charlottenborg står gabledet tom, ikke kun tirsdag formiddag, men også lør- og søndage. Hvis der kom så mange gæster, hvorfor har Olsen så lukket et antal sale og brugt dem til kontorer og vil lukke endnu flere? Dette er en skandale i sig selv.

Hvorfor kan der dog ikke blive plads til Grønningen, alle udstillere er ikke 100 år – det kunne de 4.000 besøgende på ferniseringsdagen tydeligt se.

BØRNEKULTUREN SMADRES

Vagn Kofod-Jensen, Tjurgården 86, Greve: Politikens Rasmus Bech beretter om, at antallet af børn, der spiller håndbold, styrtbløder (Pol. 14.3.). Han angiver mange grunde, men ikke den vigtigste, nemlig de alt for lange skoledage som følge af den katastrofale skoleform.

Den hæderkronede gamle københavnerklub Ajax, der udfører et enestående og beundringsværdigt socialt integrationsarbejde på Vesterbro, har måttet opgive mange ungdomshold, der skulle træne fra kl. 15, hvor de mange frivillige ledere står klar i hallen.

Men børnene er i skole til kl. 16 og 17, hvor de leger ståtrold og spiller rundbold igen og igen. De senere timer i hallerne er besat af ældre og voksne.

Vi har i Danmark en enestående børnekultur, hvor tudsingvis af børn om eftermiddagen går til alt muligt mellem himmel og jord bistået af ulønnede ledere, der brænder for sagen. Alt dette smadres mere og mere af den ulyksalige skolereform, som politikere ikke vil ændre; de vil hellere tabe børnene end ansigt.

ANTIISRAELISME

Sten Hegeler, Frederiksberg Allé 25, Frederiksberg:

Måske ville det være en god idé at skelne mellem antiisraelisme og antisemitisme?

KAREN HÆKKERUPS FAKTA

Eskild Nielsen, Assensvej 310, Stenstrup:

Direktøren i Landbrug & Fødevarer, Karen Hækkerup, fylder sit indlæg med postuler (Pol. 16.3), selv om hun ønsker fakta.

Kære Karen, oplys venligst faktatal vedrørende landbrugets forbrug af tons kvælstof, frøforbrug af kvælstof med afgrøden og spild/forurening med kvælstof.

DAGENS CITAT

Folkekirken skal være et korrektiv til tidens fokus på ord som 'nytte' og 'vækst' og til det menneskesyn, der blandt andet også præger den nye skolereform, hvor den enkelte elev nærmest er blevet sit eget projekt
Kirsten Sønderby, provst i Aabenraa. I Kristeligt Dagblad

Løgnen fra 68 er blevet et socialistisk mantra

REPLIK

ALEX VANOPSLAGH OG RASMUS BRYGGER, NUVÆRENDE OG TIDL. LANDSFORMAND I LA UNGDOM

»NEJ, JEG ØNSKER ikke lavere skat, fordi jeg hader de fattige«, er blevet en fast del af repertoire i den offentlige debat for enhver liberal mod socialist, der står med fingrene i ørerne og rækker tunge ad de grimme og slemme liberalister. Det er pinligt og faktisk lidt trættende i længden.

Især når påstanden kommer fra en, der er ansvarlig for at lære de unge socialistpoder hos Cevea om politik. Kristian Kirk koger (Pol. 17.3.) liberalismen ned til at handle om egohipperne – der ifølge ham står i opposition til de utrolig fællesskabsbeviste marxistiske hippier.

Op netop hippiemarxisterne fortalte de unge, at socialisme var lig alt, hvad der var godt: fred, fællesskab, kærlighed. Det var på trods af, at marxisterne på dette tidspunkt hyldede massemordere i Kina, Cuba og Sovjet, var militaristiske og helt igennem ekskluderende – blandt andet over for Christianias rundkredse og frivillige fællesskab.

Op netop det med frivillige fællesskaber er i princippet den eneste forskel mellem socialismen og liberalismen: Mens liberale hylder frivilligheden, har socialismen som ideologi så lidt tiltro til mennesket, at deres fællesskab alene fungerer ved at bero på tvang.

Hvis man så alligevel mener, at troen på individet – og den enkeltes rettighe-

der til at tænke, tale og handle frit – lyder grådigt og egoistisk, så er det, fordi 68'ernes marxister var fremragende propagandister. De overtog hippiebevægelsen – hvilket i sin natur var apolitisk og frivillig – og bildte alle ind, at det var socialismens arv, selv om historien gang på gang har vist det modsatte.

Nutidens fattige venstreintellektuelle miljø i Danmark fortæller den samme løgn, som de gjorde i 68, og netop derfor taler vi unge liberale så meget om hippie-liberalisme og ungdomsoprør. Fordi vi er trætte af, at venstrefløjen kræver monopol på at ønske alle bedre samfund.

Op helt ærligt – tror I virkelig, at det er for de rigeste skyld, at vi kæmper for et fundamentalt anderledes samfund? Når vi vil sænke skatterne for alle danskere, er det for, at kontorassistenten, rengøringskonen og gartneren kan bruge penge på det, som gør dem selv og deres nærmeste glade. De rige kan jo være ligeglade – de køber da bare det, de vil. Eller flytter til udlandet.

Når vi kæmper for at lovliggøre narkotika, er det ikke for Lars Seiers skyld. Det vil derimod sørge for, at narkomanerne ikke længere skal tvinges ud i et kriminel miljø. Det vil sikre dem renere og mere sikre stoffer. Det vil sikre færre overdoser og hiv-smittede. De rige kan være ligeglade – det er ikke dem, forbuddet mod narkotika rammer.

Venstrefløjen har med de ideologiske skyklapper insisteret på, at sygehuse skal være offentlige. Resultatet er lange ventelister, alt for mange fejloperationer og en elendig service. De rige kan være ligeglade – de har allerede tegnet en privat sund-

hedsforsikring. Folkeskolen, ungdomsuddannelser og sågar universiteterne er ikke blot dyre og ineffektive – de bliver også overgået på det faglige niveau af lande som Estland, Polen og hele Vesteuropa. De rige kan være ligeglade – de vælger da bare en privat skole eller sender deres børn til udlandet.

Alle de riges alternativer har de resourcesvageste ikke i et samfund, hvor halvdelen af deres indkomst går til velfærdsstaten.

Ironisk nok er det 68-generationen, som i dag rigtigt forsvarer en velfærdsstat, som ikke tjener samfundets bund noget godt. Det er dem, der holder fast i et urimeligt højt skattetryk. Som bliver ved med at forsvare en formynderisk politik, hvis konsekvenser er det stik modsatte af intentionerne.

Vores generation af unge mennesker er dog præget af et andet klarsyn. De kan se, at velfærdsstaten har spillet fallit. De tror på forandring, nytænkning og fremtid. De tror på, at friheden virker. Og de har en stor tiltro til, at deres medmennesker reelt er eksperterne i deres eget liv.

Kristian Kirk og venstrefløjen står for det modsatte i dag. Og derfor vender de unge venstrefløjen ryggen. Nøjagtigt ligesom hippierne vendte ryggen til det etablerede for 40 år siden.

Fri mig fra din karikatur af kvinder, Olrik

KVINDER

TINE LUND-BRETLAU, JOURNALIST

MANGE TAK, Jakob Olrik, for dit indlæg om os kvinder. Jeg havde da sørme helt glem, at jeg ikke er glad, før du mindede mig om mit charmeforladte liv, hvor jeg dømmes alle andre med X-kromosomer i en radius af 10 kilometer, ikke fester eller nyder livet for den sags skyld.

Undskyld mig, men jeg ved virkelig ikke, hvad det er for kvinder, du kender.

Når jeg kigger mig omkring i min omgangskreds, hvor de fleste af os er mellem 30 og 45, ser jeg ingen stramtanter med præstationsiver. Jeg ser tværtimod en flok ihærdige, humoristiske livsglade kvinder og mænd, som alle sammen gør deres for at have en dejlig tilværelse. For

dem selv og for deres unger.

Nuvel, nogle af os har nok været lidt hængte og særlig glade for vores flade trainers i de år, vores børn har været helt små. Og ja, vi har været søgende, spørgende og undrende over, hvordan vores liv nu formede sig, efter at poderne havde gjort deres entré.

Jeg ved virkelig ikke, hvad det er for kvinder, du kender

med hinanden om, hvordan vi slap af med håndtagene på sidebenene.

Samtidig har vi passet vores jobs, snuppet tid til drinksaftener med tøserne og kigget mænd og kærestere dybt i øjnene, når ikke øjenlågene gled i af sig selv. In-

gen har haft travlt med at bevise, at de kunne jonglere det hele på den halve tid. Eller lave to do-lister og tiårsplaner, og hvad ved jeg. Tværtimod.

Jeg oplever en modbølge til den karikatur, du tegner, og som jeg mener, var en gængs kvindenorm i damebladene i 00'erne. Hvor der er en accept af, at kvinder, mænd og familier griber deres liv an på bedst mulige vis. Hvor nogle får det med karrieren til at spille, andre vælger at hente arvingerne tidligt, mens endnu andre elsker købelasagne fra Rema.

Jeg ved ikke, om det, du reelt opfordrer til, er, at vi alle svæver sensuelt rundt i silkebløde underkjoler med brusende hår og gør os lidt til. Det, fornemmer jeg, er den underliggende præmis for dit indlæg.

Og hvis det er tilfældet, så tror jeg ikke, at du behøver at være så bekymret for os. For det gør vi – rigtig mange af os.

KRONIKEN 21. marts 2015

Dødens dilemmaer vil altid overleve

JACOB BIRKLER

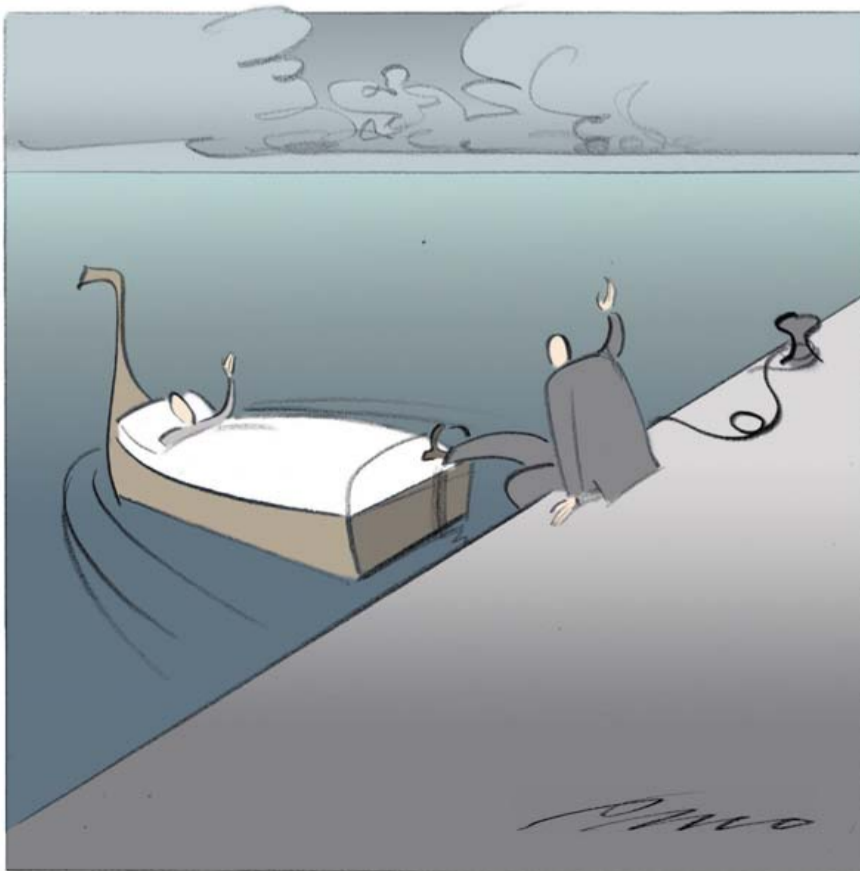
En lovliggørelse af aktiv dødshjælp rejser så vanskelige spørgsmål, at det vil give politikere og befolkning etisk hovedpine. Det stærkeste argument imod er måske, at patienter kan blive ansporet til aktiv dødshjælp, blot fordi de er til besvær.

I SIDSTE UGE var udmeldingen fra Venstres Ellen Trane Nørby, at alvorligt syge danskere skal have ret til aktiv dødshjælp. Siden da har der været flere gode indlæg i pressen, som tydeligt demonstrerer, at spørgsmålet om aktiv dødshjælp er alt andet end enkelt.

Det er også den erfaring, vi har i Det Etske Råd. Vi forholdt os til spørgsmålet i 2012, og flertallet af medlemmerne endte med at være modstandere af at lovliggøre aktiv dødshjælp. Men det er vigtigt for mig at understrege, at der forud for medlemmernes holdningstilkendegivelser var en langvarig debat, hvor mange medlemmer var i tvivl om, hvad de skulle mene, og i nogle tilfælde blev der skiftet holdning undervejs. Det er et kompliceret spørgsmål, og det bliver faktisk mere og mere kompliceret og dilemmafyldt, jo mere man beskæftiger sig med det. Der er ingen lette løsninger.

DE FLESTE KAN sikkert forestille sig situationer, hvor de ville foretrække at få udført aktiv dødshjælp. Det er f.eks. situationer, hvor man under alle omstændigheder har kort tid tilbage at leve i og samtidig har meget stærke smerter, som ikke kan lindres. Måske har man også mistet sin forlighed og kontakten til omverdenen.

Det klassiske eksempel i filmens verden er den sårede eller brændende soldat, som er døende og kan slippe for de

Tegning: Per Marquard Olsen

sidste yderst smertefulde sekunder, hvis hans kammerater skyder ham. Bør de ikke gøre det, hvis den døende soldat beder dem om det? I nogle situationer forekommer det indlysende rigtige svar at være et klart ja. Men demonstrerer dette enkle eksempel så ikke, at vi også har gode grunde til at lovliggøre aktiv dødshjælp? For nogle patienter må vel siges at befinde sig i situationer, der minder om den brændende soldats.

Så enkelt er det efter min mening ikke! En af de diskussioner, vi havde i Det Etske Råd i 2012, var, at man godt kan anse aktiv dødshjælp for at være etisk acceptabelt i enkelttilfælde uden af den grund at være tilhænger af ligefrem at lovliggøre aktiv dødshjælp og dermed give nogle patienter ret til at modtage aktiv dødshjælp som en slags offentlig ydelse.

For selve dette at lovliggøre aktiv dødshjælp skaber en række nye dilemmaer og har en række negative følgevirkninger, som man også er nødt til at tage i betragtning. Og hermed er spørgsmålet om aktiv dødshjælp pludselig blevet til en afvejning af fordele og ulemper og af forskellige værdier, hvor der ikke er nemme løsninger uden indbyggede problemer og ulemper.

NÅR MAN I dansk sammenhæng taler om at lovliggøre aktiv dødshjælp, er det som oftest underforstået, at det er læger på sygehuse, der skal pålægges opgaven.

Hvis politikere tager spørgsmålet om at lovliggøre aktiv dødshjælp op til behandling, kunne det efter min mening være en god idé at overveje, om det kunne være andre end læger, der varetager opgaven

Men et væsentligt argument i debatten om aktiv dødshjælp er, at det er uforeneligt med lægens rolle at slå patienten ihjel. Der er således en langvarig tradition for, at lægegerningen bør rette sig mod at kurere patientens sygdom og afhjælpe patientens lidelser, idet lægens særlige ekspertise er den medicinske ekspertise, som primært har blik for patienten som et biologisk væsen.

Denne forståelse af lægens rolle blev formuleret flere hundrede år før Kristi fødsel og indgår i den hippokratiske ed, som har haft meget stor betydning for forståelsen af lægegerningen. Det indgår blandt andet i eden, at lægen ikke vil give patienten dødelige gifte eller på anden måde hjælpe patienten med at blive slået ihjel.